Öppet brev till president Trump från Ukrainas tidigare president Viktor Jusjtjenko

Detta brev skrevs med anledning av Trumps dieselavtal med Putin och häftiga angrepp på Ukraina och dess president Zelenskij.

Om Jusjtjenko

Brevets författare var premiärminister 1999-2001. Hans regering fälldes pga en konflikt med gas- och oljeindustrin. Han var populär och fick stöd av ett stort antal ukrainare, med bl a en namninsamling som samlade över 4 miljoner underskrifter, samt stora demonstrationer.

I 2004 års presidentval var Jusjtjenko en av kandidaterna. Men under valkampanjen insjuknade han i bukspottkörtelinflammation, som berodde på att han hade förgiftats av dioxinet TCDD[1]. Förgiftningen gjorde hans ansikte svårt ärrat och uppsvällt av blåsor som lämnade fula ärr efter sig (se fotot), men förövarna misslyckades i sitt uppsåt att stoppa honom.

Licens: CC BY-SA 3.0

I första valomgången, där motståndaren var den proryska Janukovytj, fick båda drygt 39% av rösterna. I andra valomgången vann Janukovitj, vilket förvånade många eftersom Jusjtjenko hade haft en klar ledning i opinionsundersökningarna. Nu inströmmande dessutom ett stort antal rapporter om valfusk, vilket ledde till omfattande protester.

I Kiev och flera andra städer ogiltigförklarade högsta domstolen valresultatet och en ny valomgång beslutades. Den resulterade till att Jusjtjenko segrade med 52% av rösterna, mot 44% för Janukovitj.

Jusjtjenko var president från början av 2005 till början av 2010. Han efterträddes då av Janukovitj, som förmodligen är den mest korrumperade av Ukrainas presidenter, och som flydde landet i början av 2014 efter ett folkligt uppror.[2]

För mer info om Jusjtjenko, se (svenska) Wikipedia: Viktor Jusjtjenko.

---

[1] Se (svenska Wikipedia): 2,3,7,8-Tetraklordibenso-p-dioxin.
[2] Se Majdanupproret 2013-14 av Peter Johnsson.

Till Donald J. Trump, USA:s 45:e och 47:e president

Från Viktor Jusjtjenko, Ukrainas tredje president

Herr president,

Jag skriver dessa ord utan diplomatiska formuleringar eller högtidliga fraser. Jag skriver helt enkelt som en människa till en annan, och som en president till en annan – två män som förstår att det finns ögonblick i historien då beslut inte bara avgör nationers öde, utan också frihetens framtid.

För ukrainare är frihet inget abstrakt begrepp. Det är inte en paroll nedtecknad i en politisk deklaration. Friheten finns i vårt blod. Den har förts vidare genom generationer – från våra kosackförfäder, från människor som högre än allt annat värdesatte sin frihet, sin värdighet och den jord som Gud hade gett dem.

Vi är ett folk med djupa rötter i vår jord. Vår identitet har vuxit fram ur kärleken till våra hem, våra åkrar, våra byar, våra städer, våra kyrkor, våra familjer och himlen ovanför oss. Ukrainare har aldrig eftersträvat det som tillhör en annan nation. Men vi har heller aldrig frivilligt gett upp det som är vårt.

Herr president, se på vad som händer i Ukraina just nu, i detta ögonblick. Varje dag och varje natt skakar våra städer under ryska ballistiska robotar, iranska Shahed-drönare och flygbomber. Ryssland angriper vanliga bostadshus i det gamla Kyiv, sovande bostadsområden i Zaporizjzja, Odesa, Dnipro, Charkiv och städer över hela vårt land.

Familjer dödas i sina hem. Miljontals människor lever under hotet om ännu en flyglarmssiren, ännu en explosion, ännu en natt då de undrar om deras barn fortfarande kommer att vara vid liv på morgonen.

Och när det talas om ”eftergifter” eller överenskommelser med Putin är Kremls svar fler robotar, fler drönare och mer blodspillan. Det är ukrainska familjer som får betala priset.

Bakom varje siffra i statistiken finns ett människoliv. En mor begraver sitt barn. Ett barn står vid sin fars grav. En familj återvänder till det som en gång var deras hem och finner bara sönderslagen betong och fotografier utspridda bland ruinerna.

Detta är inte någon avlägsen ”konflikt”. Detta är den dagliga verkligheten för miljontals ukrainare.

Och mitt i denna verklighet får ukrainarna höra uppmaningar om att Ukraina borde upphöra med sina angrepp. Att Ukraina borde begränsa sina attacker mot den infrastruktur som finansierar och upprätthåller Rysslands krig. Att handeln med rysk energi på något sätt skulle kunna skiljas från de robotar och drönare som Ryssland skickar mot ukrainska familjer.

Det går inte.

Pengar som betalas för ryskt bränsle är inte något abstrakt som kallas ”handel”. De finansierar en ekonomi som har ställts om för ett fullskaligt krig. Ryssland behöver resurser för att föra detta orättfärdiga krig, och Ukraina kämpar för att beröva Ryssland dessa resurser.

Det finns en djup moralisk skillnad mellan angriparen och den nation som försvarar sig.

Herr president, Amerika känner till denna skillnad bättre än de flesta nationer. Amerika vet hur farligt det är att tro att handel kan tämja en angripare eller få ett hot att försvinna. Historien har lärt oss den läxan till ett fruktansvärt pris.

Innan USA gick in i andra världskriget bedrev Amerika omfattande handel med det kejserliga Japan, bland annat med strategiskt viktiga råvaror. Washington hoppades under många år

kunna undvika ett större krig i Stilla havet. Till slut kunde ekonomiska påtryckningar och diplomati inte förhindra katastrofen, och den 7 december 1941 attackerades Pearl Harbor.

Historien kanske inte upprepar sig exakt, men den ställer oss återigen inför samma frågor.

Vilket pris får fria nationer betala när aggression belönas i stället för att stoppas?

Ukraina satte en gång en enastående tilltro till den internationella världsordning som leddes av USA. När Sovjetunionen föll samman ärvde Ukraina en av världens största kärnvapen-arsenaler. I förhandlingar med våra allierade gick vi med på att avstå från den.

Vi gjorde det därför att vi trodde att en värld som styrs av överenskommelser är säkrare än en värld som styrs av kärnvapen.

År 1994 undertecknade USA, tillsammans med sina partner, Budapestmemorandumet och gav därmed Ukraina formella försäkringar om säkerhet, suveränitet och våra gränsers okränkbarhet. De förband sig att inte hota Ukraina med våld eller använda våld mot vårt land. [3]

Amerika tog på sig ett moraliskt ansvar gentemot Ukraina.

Hur kan då någon i dag, när en förrädisk fiende har angripit oss, glömma Amerikas underskrift på detta dokument?

Ukraina höll sitt ord. Ryssland bröt sitt.

Den historien har betydelse i dag. För när en nation avstår från jordens mäktigaste vapen i utbyte mot internationella åtaganden, och senare invaderas av en av just de stater som gjorde dessa åtaganden, sträcker sig konsekvenserna långt bortom Ukraina.

Varje nation i världen ser på och frågar sig om överenskommelser med stormakter över huvud taget betyder någonting.

De frågar sig om ett land blir säkrare av att avstå från kärnvapen – eller mer sårbart.

Och de betraktar Amerika.

Herr president, våra nationer förenas av mer än fördrag och diplomati. Vi har stått sida vid sida många gånger tidigare.

En av de sex marinkårssoldater som reste den amerikanska flaggan på Iwo Jima var sergeant Michael Strank, vars familj kom från Lemkivsjtsjyna och som gav sitt liv i strid för USA.

När amerikanska och sovjetiska styrkor möttes vid Elbe i april 1945 var den första som omfamnade den amerikanske löjtnanten William Robertson en ukrainsk pojke från Tjerkasyregionen – Oleksandr Silvasjko.

Ukrainska soldater tjänstgjorde tillsammans med amerikanska styrkor i Irak och Afghanistan. Och i dag fortsätter Ukraina att dela med sig av sina dyrköpta militära erfarenheter till sina amerikanska partner, bland annat sin expertis i att bekämpa drönare av iransk konstruktion.

Ukrainare och amerikaner har spillt sitt blod tillsammans i försvaret av friheten mot tyranniet.

Herr president, framför allt finns det en sak som jag vill att ni – och hela världen – ska förstå.

Missta inte ukrainarnas längtan efter fred för en vilja att kapitulera. Den ukrainska motståndskraften kan inte och kommer inte att brytas.

Inget folk längtar mer efter fred än ett folk vars barn dödas. Men fred kan inte uppnås genom att kräva att offret ska betala priset för angriparens brott.

---

[3] Om detta, se Budapestuppgörelsen 1994

Vi kan inte acceptera en fred som senare kommer att leda till att många fler av våra barn och barnbarn dödas.

Vi är ett folk med djupa rötter, bundna till vår jord genom kärlek, arbete och frihetens anda.

Vi kommer aldrig frivilligt att överlåta vår jord till någon annan.

Detta är vårt hem, givet till oss av Gud.

Vi fanns här, vi finns här och vi kommer alltid att finnas här.

Vi kan inte skrämmas till underkastelse med robotar, och vi kan inte tvingas att kapitulera.

Den ukrainska identiteten har formats genom århundraden av försök att utplåna den. Det ryska imperiet försökte tysta vårt språk, förstöra vår kultur, svälta ut vårt folk, fängsla våra ledare och skriva om vår historia.

Och ändå överlevde Ukraina.

Vi överlevde därför att våra rötter är djupa och därför att ett fritt folks blod flyter i våra ådror.

Ryssland kan förstöra våra byggnader. Det kan terrorisera våra städer. Det kan döda vårt folk.

Men det kan inte förstöra vilka vi är.

Det kan inte tvinga ukrainare att upphöra att vara ukrainare.

Herr president, Amerikas storhet byggdes inte genom att anpassa sig till tyranniet, utan genom insikten, vid avgörande ögonblick i landets historia, att friheten måste försvaras innan priset för att försvara den blir omätligt mycket högre.

Ukraina försvarar i dag denna princip med våra människors liv.

I dag står den fria världen inför frågor som är större än Ukraina självt:

Kan gränser ändras med våld?

Har överenskommelser mellan nationer fortfarande någon betydelse?

Ska aggression belönas?

Och kommer den fria världen att stå vid sidan av dem som väljer friheten?

Man förhandlar inte med tyranner – man stoppar dem.

Herr president, jag tror att Amerika förstår detta.

Med tro på sanningen, friheten och den fria världens heder,

Viktor Jusjtjenko Ukrainas president 2005–2010

Översättning: Peter Forss